

ELS CRISTIANS, PEDRES VIVES

per YVES CONGAR

La primera de les epístoles de sant Pere ens ofereix una síntesi de la predicació apostòlica sobre la comunitat com a temple. «Apropeu-vos a ell, pedra viva, rebutjada pels homes». Aquest text sintetitza d'una manera admirable la catequesi sobre Jesucrist, l'ensenyança dels Evangelis sobre el Crist sacrificat i ressuscitat que substitueix el temple, i la doctrina apostòlica sobre la comunitat dels fidels com a nou temple espiritual. De la comprensió de les relacions que existeixen entre Crist i l'Església en sorgeix una grandiosa visió del pla de Déu.

Els fidels, nou batejats, són convidats a apropar-se a Jesucrist pedra vida, pedra angular. Tot és dominat per la realitat de Crist. Ell és la realitat de tota destinació. Per als fidels serà la pedra principal, la clau de volta de tot l'edifici; per a aquells que no creuen és una pedra d'ensopec, amb la qual hom hi topa i s'hi entrebanca. El destí espiritual dels fidels és determinat per aquesta pedra viva que els atreu vers ella per a integrar-los en l'edificació d'un edifici espiritual mitjançant un sacerdocí sant. Formem, doncs, un temple; però un temple de pedres vives i que celebra ell mateix el seu culte. Aquest culte pren en l'únic sacrifici de Jesucrist, que actualitza en el temps i en l'espai la celebració eucarística, els sacrificis espirituals de la vida santa dels fidels, que són així «acceptables a Déu per Jesucrist».

«Per Jesucrist». Tot està determinat i valorat per Ell. No hi ha cap pedra vivent que formi un edifici espiritual si no és per aquesta primera pedra, rebutjada pels homes però escollida per Déu com a infinitament preciosa. No hi ha sacerdocí sant ni sacrifici espiritual acceptable a Déu, sinó pel mateix Jesucrist, pel seu sacerdocí sant i pel seu sacrifici.

Els fidels són pedres vives, tal com Crist és pedra viva: amb la diferència que ho són «per ell» mentre que Ell ho és per si mateix. Els fidels són espiritualment de la mateixa naturalesa que Jesucrist. Els fidels no són sacerdots cada u per si, sinó que són col·lectivament un sacerdocí reial en la unitat orgànica de l'Església. La casa que formem és un temple perquè és feta d'essers consagrats que ofereixen durant tota la seva vida sacrificis espirituals. I han estat consagrats perquè han estat cridats de totes les nacions, per constituir el nou poble de Déu, una raça escollida, una nació santa, un poble que Déu s'ha adquirit per a Ell, i ésser així, tots junts en l'Església un sacerdocí i un regne.